

дотворцевъ и фенеръ-тъ, кой-то бѣ оставилъ Георгій на земь-тъ, освѣтлявахъ това въ своя си родъ единственно събытіе.

Ала бой-тъ не отиде за много. Отъ нѣколко удары позна ся вече, какво Ясень е по-ягкъ, и по снагъ и по искусство. Кавалеръ-тъ наистинжъ щеше да го убіе; непрѣстанно силно то удряше, то бодеше, безъ да пази на себе си нѣщо. Ржка-та му ся водеше отъ ярость, страсть и мръзость. Той мѣреше на това, или самъ да погыне, или да убіе противника. Ясень отбиваше удары-ты и пазеше ся отъ бодежа, ала самъ не удряше. Отъ негово-то движеніе виждахъ ся хладнокръвность и необикновена вѣщина и присѣтствіе духа.

Послѣ нѣколко удары, отстъпи кавалеръ-тъ, спусти мечъ и съ тѣпъ гласъ запыта:

— Що искашь ты?

— Нищо, кое-то бы могло да ти повреди или да ти направи нѣкожъ незгоджъ, отговори Ясень.

— Що искашь? повтори прѣоблѣченный калугеръ.

— Искамъ най-първо да гудишь меча въ ножницжъ-тжъ.

Калугеръ-тъ духаше, мълчеше и стоеше въ обранителнжъ опозиціжъ, държещи голая мечъ успорядъ прострѣнжъ-тжъ си дѣнжъ ногъ на напрѣдъ. Нога му трѣпереше и ржка му трѣпереше. Малко слѣдъ това и уста-та почена да му трѣпере, а жби-ти да му звѣкаты като отъ трѣскжъ. Ярость и страстьность устѣпихжъ мѣсто на трѣскавъ страхъ. Може да е измѣрилъ всичкжъ-тжъ опасность отъ борбжъ-тжъ съ оржіе съ противника, на кой-то искаше на вѣкы да затвори уста-та съ острило-то на меча.

— Що искашь ты, запыта го и трети пжтъ съ растрѣперенъ гласъ.

— Гуди меча въ ножницжъ-тжъ! рече Ясень грозно, като осѣщаше всичкжъ-тжъ си нѣравственжъ и тѣлеснжъ надмѣнность.